

Na moje prekvapenie sme naozaj išli do Peru a nie do nejakého pralesa, ako som predpokladala. Najprv mám mať výcvik tri dni s inštruktormi a potom mám tri dni prežiť sama bez pomoci. A jeden deň k dobru na nakúpenie somarín a prezretie pamiatok, fotenie, aby som mala domov o čom rozprávať mame.

Prvý deň som sa mala naučiť založiť oheň, postaviť si prístrešok, zohnať vodu a jazdiť na koni. Keď mi oznámili tú poslednú vec, začala som od radosti skákať a kričať.

Jazdenie mi celkom išlo a tak mi ďalší deň vymysleli vskutku originálnu úlohu.

Prémia: *«(Meniny má v marci a jeho význam je: silná, udatná bojovníčka» prejde za deň (24 hodín) $(DIL - CCL = ?)$ km. Odíde z našej základne o $(\text{Kolobratr vypráva Atlanta Thrashers Stanley cup})$ 90. Ja vyrazím o $(\text{Kolobj svetadiel je prvý štátny album od Slovenskej kapely, kde hra Vašo Patejdi})$ 90 a budem sa ju snažiť dohnať. Keď ju dobehnem, otočím sa a vráťam sa späť. Mala by som sa vrátiť o $(\text{Kolobho októbra sa narodil spisovateľ, ktorý napísal hru „Ženský zákon“})$ 90. Koľko kilometrov by som potom prešla za celý deň (24 hodín), keby som išla stále tou istou rýchlosťou?* *(K riešeniu napíšte aj celé „doplnené“ zadanie.)*

Po ceste naspäť sme mali s Matildou kopu času na rozprávanie. Dozvedela som sa, že v skutočnosti má iba 21 rokov. Celkom dobre sme sa zabávali, a tak sme, bohuziaľ, trochu zmeškali časový plán. Takže za odmenu som vyfasovala pár úloh, aby som si mohla precvičiť mozgové bunky, ktoré mali celý deň odvyh, keďže som jazdila.

Nedá sa povedať, že by to bol nejaký ukrutný tresť ako si predstavovali. Išlo mi to celkom rýchlo a keďže Matilda sa cítila trochu previnilo, doniesla mi všelohú dobrotu, o ktorých som jej rozprávala počas cesty.

Nejako sme sa dostali k tomu, čo máme najradšej a ja som bola tak hladná (pretože pri jazde na koni to človeku rýchlo vyhadne), že som rozprávala iba o samých dobrotách, akoby som nejedla už týždeň. No a Matilda na to reagovala tým, že začala rozprávať o svojej obľúbenej činnosti a tou je hľadanie pekných diel. Príliš ma to neprekvapilo, pretože za tých pár dní, čo ju poznám, vždy keď nad niečím rozmýšľala, písala si na ruku kadejaké čísla. Vyzeralo to veľmi milo a mierne šialene. Keď som jej toto svoje pozorovanie oznámila, iba sa zasmiala a so zasnenným pohľadom začala rozprávať o jej najobľúbenejších číslach.

Príklad č. 2: Všetky Matildine najobľúbenejšie čísla sa po vynásobení svojím vlastným ciferným súčtom desiatkrát zväčšia. Ich súčet je 71 608. Ktoré sú to čísla?

Posledný deň nášho výcviku s inštruktormi som sa učila hľadať potravu a pripravovať si ju. Na moje prekvapenie, na prežitie nie je nevyhnutné iba zabrať až zvieratá. Stačí len nájsť tie správne rastliny, bobule a koreniny. Navrúdim, že sú bohuveľako chutné, ale prežiť sa dá. Mám dosť veľký strach pred zajtrajškom. Vypustia ma niekde 200 km od nášho tábora a mojou úlohou bude za tri dni sa vrátiť späť. A do mojej výstroje som dostala jeden batoh, kde mám liter vody, nožik, kompas, špagát a nejaké teplé oblečenie. Som vážne zvedavá, ako dlho to zvládnem.

Uznávam, že toto nebolo práve najľahšie, ale cieľ bol jasný, dostať sa naspäť do tábora. Takže ako bolo v pláne, niekedy okolo štvrtý ráno ma vysadili a odišli. Keďže bolo celkom sviežo, príliš dlho som nerozmýšľala a vydala sa smerom na sever, pretože tam je náš tábor (aspoň si to myslím). Okolo obeda som začala byť celkom unavená a tak som si začala hľadať niečo na jedenie. Našla som zopár bobáň a niečo podobné mrkve. Teda nebolo to oranžové, ani to nemalo taký tvar ako mrkva, ale chutilo to podobne. Aj vody som zatiaľ mala dosť. Po oddychu som vyrazila ďalej.

No a niekedy ku večeru som narazila na niečo fakt úžasné. Myslím, že to bola lama, alebo nejaký somár. Tomu milému zvieratú som bola očividne veľmi sympatická. Keď ma už určitý čas sprevádzalo, povedala som, prečo nevyužiť takúto šancu. Pokúsila som sa vysadnúť naň a neprekázalo mu to. Takže zvyšok večera som sa viedla. Keď už sa zotmelo, nastal asi najväčší problém a to urobiť si prístrešok a založiť oheň.

Ten oheň som nezvládla a prístrešok bol na spadnutie, takže som sa zababušila do všetkého oblečenia, čo som mala a dítala, že môj nový priateľ prípadne zaženie nevtaných návštevníkov. Nevieam koľko som spala, ale dlho to nebolo, lebo som sa dosť bála, že ma niečo zožerie. Ráno som dopila posledné zvyšky vody a zjedla niečo hneď, čo chutilo ako kombinácia zeminy a hroznového cukru.

Vysadila som na Bleska (tak som nazvala svojho spoločníka) a pevne som dúfala, že vďaka rýchlejšiemu dopravnému prostriedku budem v tábore skôr. Nemýšľala som sa, a tak už niekedy okolo obeda, som videla tábor. Ešte možno hodinku trvalo, kým sme tam dorazili.

Avšak ako som sa dozvedela, vôbec neboli fascinovaní mojim novým kamarátom. Ale uznali, že úlohu som splnila a tak mám jeden deň voľno. Očividne dúfali, že sa budem viac snažiť využiť všetko, čo sa ma pokúsili naučiť.

Po tom, ako som sa najedla a unyla sa, som šla spať. Zobudila som sa až poobede druhého dňa a Matilda sa pomníkla, že môžeme navštíviť nejakú dedinu v blízkosti. Keď vravela, že je iba 20 minút od nášho tábora, nenapadlo mi, že tým myslí 20 minút v helikoptére. Bolo to úplne úžasné, v živote som nesedela v helikoptére. A v tej dedinke mali asi trh alebo niečo podobné. Nakúpila som mame kupu suvenírov a fotčila sa s ľudmi, aby to stačilo pre maminu zvedavosť.

A neodolala som jednému hlavolamu. Nie je ťažký, ale je v kúpu (uzlovom písme). Mám o tom doma nejaké knížky, ale zatiaľ tomu nerozumiem.

Zadania 1. kola letnej série 2009/2010

Termín: 22.02.2010

Naša adresa: Riesky, Mgr. Viera Babišová, Gymnázium Grösslingová, Grösslingová 18, 815 69 Bratislava 1

V menšom dome na okraji pomerne zvláštneho mestia žila celkom bežná rodina. Aby bol však jej opis celkom úplný, musíte si domyslieť trochu excentrického otca, ktorého najväčšou záľavou bolo maľovanie. Nebolo by na tom asi nič neobvyčajné, keby to neboli so zaviazanými očami. Kresli v stojčke, a z toho potom samozrejme vyplýva, že ruky mal zamestnané inou činnosťou a asi vám hneď aj napadlo, že voľné mu zostali iba nohy. Povedzme však, že táto činnosť v porovnaní s ostatnými obyvateľmi domu bola až neobvyčajne obvyčajná. Asi vám v hlave vŕta otázka, čo divnejšie by sa dalo robiť. Musím priznať, že aj pre mňa to bolo veľkým prekvapením.

V našom hneďom dome žilo ešte malé dieťa a jej dvaja bratia (dvojčky). Sedemročná Matilda bola rozkošné dievčatko s mrkvoočervenými vlasmi, pehatou tvárou a úsmevom od ucha k uchu. Ako každé dieťa v jej veku mala nesmierne veľa energie a najradšej by bola od rána do večera iba vonku na čerstvom vzduchu. V čom jej nikto nebránil, otec, ako sme si už všimli, asi nebude patriť ku klasickým. Prvá otázka, čo mi napadla, kde vlastne trávi tento čas vonku, pretože na záhrade domu sme na ne nikdy nenarazili. Táto záhada je zatiaľ otvorená, nemala som dostatok času preskúmať jej činnosti.

A dvojčky, tie sú dvoásťročná, no zatiaľ som ich videla možno pol minúty. Jediná, čo o nich môžem povedať je, že svoj voľný čas trávia v pivnici. Pretože z nej vychádzajú podivné zvuky vŕzky, keď sú doma, inokedy nie. Druhá možnosť je, že tam straší alebo o mne. Mám jedenašť a nastáhovala som sa do susedného domu k tomu, čo som práve opísala. Náš dom tam straší niečo o mne.

Teraz niečo o mne. Mám jedenašť a nastáhovala som sa do susedného domu k tomu, čo som práve opísala. Náš dom je o niečo väčší než vedľajší, no je nás tu aj viac. Vďaka workoholickej mame som získala nespočetné množstvo domácich miláčikov, aby mi nebolo smutno. Ale pri mojej schopnosti starať sa o živé tvory a pri zohľadnení, že som začala v štyroch s rybičkami, niet sa čo diviť, že väčšina z mojich zvieratiek to neprežila až do teraz. Mala som morčáka, rybičky, škrečky, myši, potkany, andulky, papagáje, no všetky tieto živočíšne druhy buď neprežili moju starostlivosť (nie som práve dôstojný človek), alebo mali veľkú tendenciu utekať mi z kletiek a z nejakého záhadného dôvodu skončili väčšinou v šatníkovej mojej mamy, alebo horsšie, v jej posteli. Napriek mojej snahe presvedčiť ju, že tie zvieratá to myslia dobre a že ju majú veľmi radi, museli ísť prec. Obzvlášť ju vraj desili potkany. Fakt nechápom prečo.

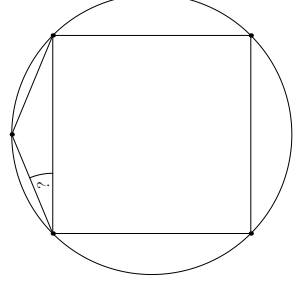
No ale skončila som celkom dobre, momentálne mám malú opičku Karla a dve korytnačky Stelhu a Kamilu (tiež mi utekajú, ale sú príliš pomalé na to, aby sa dostali do mamej spálne skôr než si to všimnem). A mojim najväčším miláčikom je dvojročný kokerspaniel Nero. Má krásny brčkávy, krémovobielý kožústok. Ešte ako šteňa absolvoval výcvik, ktorý, ako zhodnotila mama, by prospel aj mne, no inštruktora o tom nepreviedčila.

Tie isté dôvody, čo ju viedli k snahe „vyčviciť ma“, spôsobili aj nutnosť presťahovať sa do domu. Predtým sme bývali v meste, v celkom peknom veľkom byte. Mal iba pár chybičiek, ako napríklad nasledov, nie príliš zhovievavých voči mojim hráň. A tiež terasu, ktorá bola nebezpečne vysoko a požiarnie schodisko...

Keď tak rozmýšľam, najviac ju muselo vydesiť, keď som sa rozhodla zísť, aký uhol zvierá naša strecha s domom. Pretože mi nechceli vydať plány domu, nezostávalo mi nič iné než vylezť tam hore a zmerať si to. Bohuziaľ ma odchytili skôr ako som vôbec prišla ku kraju strechy. Dvere tam odtvtedy zamykali a i keď mi napadlo, že by som tam mohla vylezť po odkvape, dešlo mi, že by si to asi všimli.

Chcela som postaviť bídiku pre vtáčikov, aby tam presne sedela a preto som potrebovala poznať ten uhol. A keď som to všetkým taktu vysvetľovala, väčšinou sa na mňa pozerali ako na blázna. Nášlasťie starý domovník mal dobré srdce a keď počul, aká som zláfala, zohnal mi plány. Už stačilo len vyrátať uhol, ktorý som potrebovala. Bohuziaľ plány už boli staré a nedalo sa z nich prečítať všetko.

Príklad č. 4: Náš dom vyzerá spredu ako štvorec a na ňom je strecha (vidieť ho môžete na obrázku 2). Keby sme opísali kružnicu tomuto štvorcovi, tak aj vrchol strechy by na nej ležal. Taktiež som zistila, že tento vrchol je rovnnako vzdialený od oboch bočných strán. Aký uhol zvierá strecha s domom?

Obrázok 2: Náš dom

Domček sa mi síce vyrobil podarilo, no odmietli ho umiestniť tam, kde som chcela, takže moja snaha nakoniec vyšla nazmar.